

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

D' AQUÍ D' ALLÀ.

A Barcelona hi ha gent per tot. Quan dich per tot, enténegas que vull dir per totes las funcions de arrós. En aquest punt som més arrossaires los barcelonins, que las comissions de Valencia que han anat a Madrit a demanar protecció per aquest ram de la producció espanyola.

Se fa una manifestació y 'ls carrers s' omplan de gom a gom. ¡Badochs!
Se dona una serenata y es estre'a la Plassa de Sant Jaume. ¡Arrossaires!

Surt una cavalcada del Gavilan y 'ls que no caben a terra s' enfilan pels arbres de la Rambla. ¡Curiosos!
Hi ha una execució capital y 'l públich se la mira ab interés. ¡Bárbaros!

Surt la professó de Corpus, la mateixa professó de cada any, y 'l concurs s' apreta pels carrers del trànsit, com arengadas en barril. ¡Tontos!

La mateixa professó de sempre... Si jo fós neo no 'n diria professó, sinó profanació... Tinch probas de lo que dich. Quan era més jove que are, en un mateix dia vaig fer tres conquestas: una soltera, una casada y una viuda. A la soltera vaig seduhirla tirantli flors, a la casada omplintla de ginesta, a la viuda regalantli un carmetlo.

Per lo demés, avuy per avuy, la tal professó de Corpus no es més que una exhibició de sangoneras del Estat. Los que van a la professó son los que cobran; los que se la miran son los que pagan.

Y no hi ha més cera que la que crema.

¡Han vist gent reunida, com dilluns passat pels entorns del Prado Catalan?

S' havia dit que s' alsaria un globo... ¡y ab quinas circumstancias!

L' aeronauta era un fadri fuster, un aprenent de capitá Mayet, lo barceloni destinat a demostrar, en lo ram de globos, que aquí a Barcelona passém la má per la cara de totes las notabilitats, sigan del género que 's vulgan, que 's presentan y pogan presentarse.

No sé si haurán observat que aquí fins are no ha vingut ningú que haja cridat l' atenció del públich, sense deixar al ménos un imitador. Bosco vá engendrà a n' en Canonje, Cúchares vá engendrà en Peroy, Blondin vá engendrà en Camús... Ja estich esperant que surti un Massini barceloni. No tingan por, ja sortirà.

De moment, l' infortunat Mayet ha engendrà a un tal Budoy.

Budoy té la mania d' elevarse. En aixó se sembla als nostres polítichs. Es aquell mateix xicot que un dia, en la plassa de toros, sense que 'l capitá Mayet se 'n adonés, vá arrapárseli al globo, y se 'n vá anar amunt ab ell. ¡Ab aixó calculin si 'l tal minyo será atrevit, imprudent y temerari!...

Avuy que fins té globo propi, ha fet lo primer ensaig. Vá remontarse per l' espay ab una gran serenitat, fent planxas, figaretas y banderas... Veritat es que hauria pogut estrellarse, y sens dupte la major part de la gent, vá anar al Prado a inmediacions per veure si cauria de cap ó d' esquena, y si 's romperia l' ánima.

Pero lo qu' es lo primer dia no vá caure d' esquena ni de cap: vá caure en gracia... ó com si diguessem, en las inmediacions de Gracia. En aquestas probaturas uns cops se cau en gracia y altres en desgracia.

Lo primer dia l' hi ha sortit bé; un' altre dia l' hi sortirà malament. Lo primer dia l' esperava una carretela descuberta, que 'l transportava a un café de la Rambla entre mitj de una munió de quitxalla, donant vivas entusiastas; un' altre dia l' esperarà una camilla, que portará 'ls trossos al Hospital.

Perque, si fins are no s' ha trobat la direcció dels globos, ja s' ha trobat la direcció dels aeronautas... escepció feta de Mr. Arban, que d' aquest no se 'n ha sentit parlar may més.

Jo, francament, si fós fuster, com en Budoy, més m' estimaria dedicarme a fer caixas de mort, que anarne a conquistar una, enfilantme pels núvols.

Lo judici oral continúa donant joch.

Tothom hauria de anar a la Audiencia a presenciar las vistas. Pel que puga convenirlos, los hi adverteixo que no 'n fan pagar res: es funció de arrós com tantas altras que 's donan a Barcelona.

Aquest dia compareixia una dona de Vilanova y Geltrú, una infelís en tota l' extensió de la paraula.

Al pis del davant del seu hi vivia un' altre dona, y la clau del pis de l' acusada venia bé al pany de l' habitació del altra. Trobantse aquesta fora, l' acusada hi entrá, y robá de una calaixera las següents preciositats: dos aixugamans, dos draps de roba de matalás, dos toballolas velles y una camisa, que figurinse que tal seria, quan consta que l' havian donada per caritat a la robada. Aquesta al tornar al pis, notá 'l robo y 'n doná part. Los municipals hi anaren, trobant a l' altra que novament s' havia ficat al pis, y que duya un vás de mitj cristall a la butxaca del davantal. Valor de tots los objectes robats, roba y vas: dos pessetas.

Y are aném a veure la tarifa penal:

Primer: robo consumat, en cantitat inferior de 500 pessetas. Es robo perque vá obrir la porta ab una clau falsa.

Segon: furt.

Total: tres anys de presó correccional. Es a dir tres anys de presiri, per dos pessetas.

Y que no hi há més: la tarifa de la lley aixis ho marca y la Sala no pot fer altra cosa que acanar y tallar just. De robar se n' ha de saber.

Recordantme de que fá molt poch, en Benet Claveguera, autor del homicidi del municipal qu' estava de

punt en lo carrer d' Escudellers, sigué condemnat a divuit anys de presó correccional, jo que soch un mica aficionat a las matemáticas, hi tret lo següent cá:

Si un robo per valor de dos pessetas costa tres anys de presiri, y la mort de un municipal ne costa quant val un municipal?

Seguint una regla exacta de proporció (3 : 2 : 12) ¡val dotze pessetas justas!

Consti que jo crech que val més; pero la tarifa del Códich, ha produhit aquest resultat.

P. DEL O.

GRAN TEATRO DEL LICEO

Quan aquest número de LA ESQUELLA arribi a mans de vostés, s' haurá acabat la temporada de primavera en lo teatro del Liceo y en Rovira ab tota la trepa será a Madrit a fi de donar una funció de gala en lo Teatro Real en obsequi als reys de Portugal.

Aixis es, que sent fora la Companyia, casi 'm podria dar per despedit; pero vaig prometre ocuparme funció a benefici de 'n Joanet y, amigo, paraula paraula.

Y francament ho faig ab gust, ningú com lo mes Goula 's mereix los elogis dels verdaders aficionats. En una temporada de dos mesos, m' ha fet sentir gratat d' óperas de Cal Ample, ben cantadas y dirigidas admirablement. Si senyors, admirablement, y 'ns podém donar per ben ditxosos los que, com jo, n' han perdut una, y 'ns podém anar amanint per tornar una pila d' anys a tornarhi.

Fins are havém tingut un sens fi de directors; més qui ménos ha fet lo que ha pogut, las obras s' han posat d' un modo ó altre; pero tots han tingut defectes tots han sigut criticats. En cambi, ab en Goula pas una cosa que no havia passat ab ningú. Tot lo que posat ho ha encertat.

En Goula es una especialitat per lo teatro. Fá com las atmetllas d' Arenys, per ser bonas ha de ser fetas allí. Agafin sucre y admetllas, fassin tot lo que vulguin y may arribarán a donarhi l' punt que l' donan a n' aquell bonich poble de la costa catalana.

Lo mateix passa ab en Goula. Prenguin un teatro, contractin una bona orquesta, coros, artistas de primera, posin en escena uns Hugonots, un Lohengrin en fi l' ópera que vulguin y sempre hi faltará l' punt alló que hi sap donar unicament lo célebre mestre Goula.

Un conegut meu esperitista que fa de medium, contat que cada dia que s' ha posat en escena l' Lohengrin, al Liceo hi assistia l' esperit de 'n Wagner assentat en un candelabro del prosceni y no l' ha perdut de vista may, podent assegurar que l' immortal regenerador de la música dramática nó parava un sol instant de aplaudir, ab tal entussiasme que en certs moments baixava del candelabro anantse a posar sobre l' cap

Goula benehinto y fentli patons, demostrantli n' agrahiment per lo bè que ha interpretat los significants detalls de una de las sèvas obras fa-

Goula es estimat per tot arréu; pero Barcelona n' es orgullosa de tenirlo per fill, que cada cop que las sèvas artísticas excursions carregat de llo-xordat dels aplausos de tots los públichs, sem- arribi l' noy gran de la casa.

nom parla de 'n Goula: tothom s' alaba de co- lli, de saludarlo. Se parla d' ell per tot arréu y om va sempre acompanyat de elogis fets ab l' en- asme més gran. ¡Y encara dirán que ningú es pro- en la sèva pàtria!

is no t'è res d' estrany que al sol anunci de do- son benefici, s' omplis lo teatro de una concu- ia escullida entre la flor y nata de cada casa.

se va triar lo *Lohengrin* que es com si diguessim lo *no lavoro* ahont més ocasions t'è de lluhirse. Ni vull clar més de la obra ni de la execució, pues me faria esat y no es aquest l' objecte de aquestas quatre as.

o no més haig de parlar de las ovacions, dels rega- y dels aplausos, que aquell vespre semblava que l' ro s' havia de enfonsar.

Al final del acte primer, va ser cridat en escena: en abar lo duo del segon, no'ls ne dich res, repetició del cer coro de homes del meteix acte, cridas a l' esce- en lo final, xibarrí y crits de entusiasme y repetició preludi del tercer, ahont se li van presentar *vinti-* criats en escena portantli altres tants regalos, al- uns de molt valor material y altres de estimable mé- it y preciosos recorts.

Qui no ha vist allò no ha vist res; allí brillants or plata y l' bronzo, estaban representats en capritxosas y artísticas joyas. La pintura y la escultura també hi eran y fins la literatura va fer colla pera rendir home- menatge al artista entre 'ls artistas, al eminent mestre Goula.

Ja 'ls dich jo que Barcelona va lluirse. Aixís se fan las demostracions a un artista. Aixó son beneficis. Aquest va ser de debó. Expontáneo, general y me- rescut.

Hi ha tenorino ó *prima donna* que s' prepara un ci pagantse ovacions y regalantse coronas y to- Pobrets! Se crehuen enganyar al públich; pero ganyats son ells.

n l' artista s' ho mereix, ja 'ns ne cuydém no- de ferli un bon benefici. Ell no s' ha de gastar més que l' talent.

Quedan donchs sentadas las següents conclusions:
Primera: Que 'n Joanet Goula es lo primer mestre concertador y director de orquesta.

Segona: Que se l'hi va fer un benefici de ca 'l Ampla.
Tercera: Que torni bèn aviat ó sino hi haurém de renyir.

Y quarta: Que 'l ser lleig no es impediment per agra- dar molt.

Y velshiaqui que 'l dimars varem tenir estreno del *Barbero* a benefici y per despedida de 'n Masini.

Lo teatro estava de gom a gom. Aquella platea y 'ls palcos de primer y segon pis semblavan un inmens i plé de flors de totes menas, y ¡quinas flors! alló veu no més que aquí.

amos que la polleria de Barcelona pot triar. Lo que 's casa es perque no vol. Jo m' hagués esperat, es gú que dimars m' arreglava ab un colominet que en ta la nit no l' hi vaig treurer los gemelos de sobre.

Il Barbiere di Siviglia es la ópera d' en Rosini que 'l privilegi de anar casi bè cada temporada. No cal ue m' emboliqui parlantlos de la obra perque la sa- gen de cor, no més m' entretindrè ab la execució que a dir la veritat va anar no més que regular.

En Masini ja 'l coneixém. Fà un duch de Almaviva que francament jo l' hi treuria 'l títol y 'l faria de la *lebe* ab un cop de pluma. En lo primer acte surt de lol rigurós y ab guant negre, per supuesto. Lo que 'm va venir de nou es que toqués la guitarra ab guants, acompanyantse la serenata de 'n *Lindoro* com deya un vehi meu. Vamos que tocar la guitarra ab guants no fá guerrero. Sort de la familia Badia que l' ajudavan ab l' arpa. Si es mal guitarrista, en cambi vá cantar molt bè.

Lo baritono Carpi, que vá debutar ab lo paper de *Figaro*, vestia un traje de torero de caixó de pansas. Jo no he vist cap *Figaro* ab calanyés ni que portés bi- goti y patillas a la inglesa. Com a cantant regular, sense fer malbè res, pero tampoch ho millorava gayre. En lo duo final del primer acte que comensa ab música de vals de sócios, vá ser ahont 's lluhi més.

La Theodorini que anava de manola ab divisa *carmi y negra* vá estar bè en la cavatina *«Un momento poco fa»* lo mateix que ab lo baritono en aquell duo que sembla la música del himno de 'n Garibaldi. La llisó no més que regular, ella mateixa 's vá acompanyar ab lo piano.

En Rapp, vestit de *Don Basilio*, no s' acaba may; lo

tipo está bè y sembla Mos' a Será pero en doble. Com a artista no hi tenim res que dir, pues vá malisar lo característich personatje ab una pila de detalls molt bèn trobats. Com a cantant, vá anar a estonas, l' aria de *la calunnia* bè, lo demès d'aquell modo, méns la *Buona sera* que vá anar molt magre.

Lo *caricatto* senyor Fiorini encarregat del paper de *D. Bartolo* es un bon caricato. En l' ária del segon acte y en lo terceto vá estar bè. En lo duo ab lo duch de Almaviva quan aquest surt disfresat de soldat, varen fer molta brometa.

En aquest segon acte quan entra la ronda, compa- reix tot lo vehinat. Me sembla impropí.

Lo tercer acte vá ser dividit en dos quadros y en l' intermedi en Masini vá cantar un *stornello* de la ma- nera que solzament ell sap cantar aquest género. Lo mestre Goula 'l vá acompanyar ab lo piano.

Lo públich demanadis vá ferli repetir, y entre 'ls aplausos varen sortir cinch criats portant altres tants regalos mentres de algun palco tiravan a grapats los rams de flors, com si no 'ls costessin res.

Tambè varem veure que desde 'ls pisos alts queyan poesias.

Aplausos molts.
Aixís vá despedirse 'l públich barceloní del eminent tenor Masini.

Veyam quant lo tornarem a sentir.

LEYANDRO.

LA COQUETA.

Tienes buen talle, seno de ninfa,
Rosa en los labios, nieve en la frente,
Fuego en los ojos, pero en el alma
¡AY, nada tienes!
J. Tomás Salvany.

Xamosa com las pelas, (1) y fresca com l' aubada,
Com los raigs del sol rossa, hermosa y esplendent,
Ets preciosa coqueta tan pura y regalada
Que cautivas encara mon tendre pensament.

Al véure 't tant galana, un goig dintre mí sento
Un goig pur que 'm recorda uns altres temps millors,
Uns temps que ja passaren y avuy perdut lamento
En que en eix mon, alegre sols veyá acells y flors.

Durant l' edat hermosa que la vida 'm somreja,
Jo t' aimava com aiman los ángels al Senyor;
¿Cóm nó. sent tan hermosa? ¿Cóm nó, si, ay, en tú veyá
Un tresor de dulcra que m' ubriacava 'l cor?

Xamosa com las pelas (1) y fresca com l' aubada
Com los raigs del sol rossa hermosa y esplendent
Ab quin gust te devora tan tova y ensucrada
Lo corpulent camálích per béure l' aguardent.

VICTOR SOLER.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Finis coronat opus. Al Liceo s' ha acabat la tempo- rada de primavera. Aixó vol dir que 'ls bons filarmó- nics están de dol. En Rovira ha acabat sos comprom- isos ab lo públich de Barcelona. Consti que ha donat més de lo que havia promès. N' hi faig recibo.

Ja s' ha acabat lo sentir Masinis, Theodorinis, bons coros y bona orquesta. De tot aixó, tant sols nos qué- da 'l bon recort; d' esperansa no 'n queda gaire, pues ja es probat qu' en aquella casa s' haurá de acabar fenthi *putxinellis*, pues ja se sab que las bonas com- panyias costan diners y 'ls accionistas no 'n volen dar. Més aviat ne pendrian.

Figurínse que hi ha propietari que 's vén la salida cada dia, en acabant lo primer acte y aixó que ja t'è abonada la butaca als revenedors.

Al *Principal* també está acabant sos compromi- sos lo senyor Bernis, que s' ha refet y no poch de las pérduas que va tenir la temporada anterior en lo Liceo.

Tots sabém que 'l Senyor Bernis es un empresari intel- ligit y ho ha demostrat en aquesta petita tempo- rada realsant lo *Principal*. Aixó vol dir que per més intel- ligencia que s' tingui, no s' podrá may ni arribar a fer las paus en la casa gran. Qualsevol teatro dona camp per desenvollop pensaments, posantlos en prácti- ca y recullir bon fruit; pero allí es una vinya plena de filoxera que 'l pagés no 'n tréu ni una gota de vi, no fá més que matari jornals, fersi pobre y engreixar la filoxera en forma de accionistas.

Creguim Senyor Bernis, fassi sempre com aquesta Primavera, entre 'l sèu negoci y 'l Teatro del Liceo posi- sihi set ó vuit cafés entre mitj y 'l quartel de la guar- dia civil.

A *Romea* si fá ó no fá, ja 's pot dir que ha aca- bat la temporada y aviat hi haurá la dispersió general. Jo 'ls aconsellaria lo següent programa d' istiu.

En Pitarrá a Hostalrich: En Ferrer y Codina a Sant Boy, en Fontova a Nuria, en Goula a Valls y 'ls demés allí ahont vulgin.

Al *Retiro* tenim *Mascotta* per tot aquest més y 'l que vè.

(1) Pessetas.

Jo aconsellaria a la empresa que lo últim dia de Juny la fes retirar, pues hi ha un ditxo, precepte higié- nich popular, que diu. Pel Juriol ni Mascota ni cargol.

De aquí poch dias a *Novetats* s' inaugurarà la temporada de istiu.

Ja dehuen haber vist los cartells ab la companyia y 'l repertori. ¿Que 'ls ne sembla?

Al *Tivoli* s' están preparant per rebre la colla de 'l Arderius, que ja 'ls dich jo que si ve 'l gat dels frares del Orejon, enç hi habem de fer cada tip de riure...

Quan l' Arderius toqui pipa que será per últims de Juriol, l' Ignasi 'ls prepara una sorpresa de aquellas que no més las sab donar ell.

Jo no 'm vull comprometre; pero sápigam que 'n Quico Soler y Roviroza y en Moragas ja fá una pila de dias que prenen café junts.

Al *Espanyol* tampoch dormen. Están a punt de inaugurar-se ab la companyia de 'n Calvo.

Ja dehuen saber que en aquesta companyia hi ha cinch calvos.

Los perruquers no s' entendrán de féyna.
La veritat es que l' Alegria del *Ecuestre* 'n sab la prima.

Ell diu: aném a poch a poch presentant las novetats pues encare fá fresqueta y n' ho doném tot d' un ple- gat sino al pich del istiu no sabriam que fer.

Pero per aixó no dorm. Aquesta senmana han debu- tat varios artistas que 's fan aplaudir molt.

Lo senyor Arnús ja tornarà a está divertit.

Vamos que aixó de tenir un teatro a casa es una ganga. Encara no fa un mes que se 'n va anar Mada- me Favart que ja 's torna a parlar del *Teatro Lirich*.

Y que aquesta vegada s' tracta nada méns que de la Companyia portuguesa que está fent furor a Mad- rit.

Jo ja espero veure la llista dels artistas. Sent portu- guesos hi déu haber noms que may s' acaban.

A Madrid los aplausos que 'ls tributan son com los noms: tampoch s' acaban may.

N. N. N.

ESQUELLOTS.

Massini aquest any ha cantat 62 vegadas a Madrid, 21 a Barcelona. Per fi de festa cantarà en la funció de gala del Teatro Real.

Total 84 vegadas.
O per parlar ab més eloqüencia. 84,000 duros, en un any.

Cada vegada qu' en Massini canta, per més que la funció duri dos, tres ó quatre horas, lo temps en que 'l célebre tenor está en escena no es pas un' hora y milja.

Tenim donchs que durant l' any ha treballat unas 126 horas, y que l' hora de treball l' hi surt a 666 du- ros, a 222 rals lo minut, ó 3 rals 70 céntims lo segon. Calculin que cada nota (unas ab otras) dura mitj se- gon, y tindrem que cada nota l' hi surt a ral, 85 céntims.

Con que ja ho saben.
Si tenen algun fill l' ho fan seguir per tenor.
—Pero y si no t'è la véu apropiat?
—Llavors l' hi compran una espasa y una muleta y 'l duhen a la plassa de toros.
Després de tenor es l' ofici que dona més.

En lo número passat parlavam del puny de ferro del pianista Albeniz.

Una persona de tota confiança 'ns assegura que l' Al- beniz no es per aixó 'l pianista de més força. N' hi ha un altre que 'n t'è més.

No 'ls donaré 'l nom; pero si, 'ls contaré un fet.
Lo pecat pot dirse; pero no 'l pecador.

Un dia 'l pianista en qüestió donava un concert y te- nia 'l tamboret enretirat del piano.

¿Que 's pensan que vá acostar lo tamboret?
No senyors, vá agafar lo piano, vá aisar-lo a plom y vá arrimar-lo al tamboret.

Es històrich.

En lo Circo *Equestre*:
—Me sembla noy, que sempre fan lo mateix.
—Bè; pero hi ha algunas cosas de mèrit.

—Que vols que 't diga...
—Y aquells de las tres barras fixas...

—Bè... ¡Ah!... si... Aquells son molt notables... Are no 'm recordan com se diuhen.

—Tu mateix ho has dit: los *germans Beasi*, que son de lo millor que havém vist a Barcelona.

Traduheixo literalment de *Le Dépêche*, periòdich de Toulouse:

«Escriuhen de Lourdes a la *Lanterne*:
»Alguns dias endarrera una quinzena de personas de

un poble de las inmediacions de Baugé, anavan en pe-
legrinatje a Lourdes baix la direcció del vicari de la
parroquia, un sant varó.

»L'endemà de haverhi arribat, unas quantas xicotas
de quinze a divuit anys, buscant a una de las sèvas
amigas, casada de poch, que durant la nit se havia fet
passar per malalta, ván trobarla a las vuit del dematí,
ficada al llit ab lo vicari.»

Aixó horrorosa gveritat?

Pero jo que soch amant del c'ero, haig de fer una
salvedat en favor del vicari.

Tal volta la casada, poch acostumada a dormir sola,
no podia descansar, y 'l vicari, després d' encomanar-
se a la mare de Déu de Lourdes, vá fer lo sacrifici de
ficarse al llit ab ella.

Un rasgo de amor... al próxim.

Los valors locals ván baixant, ván baixant, de tal
manera que aviat estarán al alcans de totas las fortu-
nas.

La temperatura puja.

Y las bolas de neu, está clar, se fonen.

En los presupuestos del Ajuntament, la partida des-
tinada a sous pèls empleats s' ha aumentat ab 15,536
pessetas 17 céntims.

—Ja n' hi ha per jugá al burro, dirán los empleats,
sócios del Cassino de la Plassa Real.

Després del incendi de la cereria de la Plassa de Mon-
cada, n' hi ha hagut un altre en la fàbrica y botiga d'
instruments del senyor Altimira, carrer d' Escudellers.

Un incendi de pianos, ab acompanyament de or-
questa.

¿Han observat una cosa?

Un incendi gros, may se presenta sol. Darrera d' ell
n' hi ha un altre sempre.

¿Qué ho fá?

Un' altra observació:

L' extinció d' incendis sempre s' executa ab dificul-
tats per la mateixa causa, per falta d' aygua.

Y no obstant, quan una empresa particular tracta de
dur ayguas a Barcelona, sempre troba las mateixas di-
ficultats per part del Ajuntament. Cada carrer que vol
canalitzar significa un expedient y cada expedient vol
dir pèrdua de temps y gastos considerables.

Se diu que l' Ajuntament té algunas plomas sobreras
a Moncada, que si deixava entrar aygua no las vendria,
y que per aquest motiu...

No compararé al Ajuntament, tractantse de plomas,
ab lo gos del Hortolá y molt méns are, corrent com
corra lo carretó.

En tot cas diré que l' Ajuntament ab las sèvas plo-
mas, es un aucell que no vola, ni deixa volar.

Aquesta senmana s'ha parlat molt de la dimissió que
ha presentat lo mestre Pedrell del càrrech de mestre de
capella de Santa Ana.

Havia entrat lo citat mestre en aquella iglesia ab lo
sant intent de purificar la música religiosa, d' evitar
abusos, d' organitzar una capella notable.

La gent que hi havia no feyan lo pés y vá despat-
xarlos.

Tots se 'n van anar ensenyantli las dents.

No havia quedat més que un coro de noyas, fillas de
feligresos, puras, cándidas... y ab véu de monja.

Lo mestre Pedrell vá repartirlos uns papers, perque
'ls estudiessin, vá citarlas a ensaig, y van comparèi-
xe; pero no ab los papers de 'n Pedrell, sino ab uns al-
tres.

—Ja hém estudiat, já, vá dir la que duya la parau-
la; pero no 'l coro de vosté...

—¿Y donchs?

—Hém estudiat un coro del Sr. Barba.

—¿Y aixó?...

—Ab franquesa, senyor Pedrell, la música de vosté
no 'ns agrada.

¡Ay angelets de Deu! ¡Y quina manera de parlar!
Aixó si que's dir las cosas ab lo cor a la má, ab lo con-
cell del capellá al oído, y l' urbanitat oberta per las
escubertas!...

Lo mestre Pedrell vá obrar molt santament retiran-
se de Santa Ana.

No tothom es bó per tocar l' orga.

Es a dir: l' orga de rahons.

En una reunió se parla de l' edat de una senyora:

—Per mi té trenta cinch anys, diu una amiga sèva.

—¿Vols callar? Al méns ne té quaranta.

—Fuig dona... Quaranta cinch y tot, observa una

tercera.

—Senyoras, vostés s'equivocan, respón un senyor: a

Barcelona las senyoras tenen sempre 30 anys ó 60...
De 35, 40, 45 no n' hi há.

QUÈNTOS.

Un xaval de dotze anys que ja comensa a anar a l'
Institut se treu una cajetilla de la butxaca y ofereix un
cigarrillo al seu avi.

Aquest s' indigna.
—Tinch xeixanta anys, y no he fumat en ma vida
¿ho tens entés?

Lo xaval, ab molta calma:
—Donchs miri, si m' ha de creure a mi a la sèva
edat no s' hi posi, que 'l cigarro fora capás de mare-
jarlo.

Un senyor que fá quatre anys que viu separat de la
sèva senyora, acaba de averiguar que aquesta ha
desocupat.

Y diu a un amich:
—Ja ho véus: Déu ha benehit la nostra *desunió*.

A la pescateria, un jove dirigintse a una pescatera
de certa edat:

—¿A quant aquesta llagosta?
—A dotze rals la tersa.
—¿Es fresca al méns?
—¿Qué no veu qu' encare 's belluga?
—Oh, no hi fá res: també 's belluga vosté, y no 'n
té res de fresca.

Un senyor que jo coneix llegia un dia en un perió-
dich la següent gacetilla:

«En Paris se ha construïdo un telescopio que apro-
xima la luna a trenta y dos leguas de nuestro pla-
neta.»

—¡Ja veyéu! ¡La lluna a trenta dos lleguas!... Aquets
homes de ciencia tant y tant voldrán adelantar, que al
últim nos la farán caure a sobre.

A casa un metje. Hi entra un pacient:

—Viu aquí 'l doctor Codony.
Lo criat:
—Casi, casi...
—Bè ¿què vol dir?... ¿Viu aquí, si ó no?
—Si senyor, hi viu; pero s' está morint.

Jo coneix a un rector de fora, que quan lo convidan
y 'l convidan molt sovint, a cada plat que tréuen ex-
clama:

—Amigo, aixó s' ha de remullar ab una mica de vi.
Fins a las postres inclusive, diu lo mateix.
—Pero senyor rector, l' hi digueren un dia: vol
ferme 'l favor de indicarme, ab qué vosté no hi béu vi.
Lo rector ab molta calma:
—Ab l' aygua, fill mèu.

Entre una mare y un nen, d' aquells que volen sa-
berho tot y no 's cansan de preguntar:

—Escolta mamá ¿quan jo vaig neixe que ja havias
nascut tú?

—Naturalment.
—¿Y qui 'ns fá neixe?

—Qui vols que siga, Deu Nostre Senyor.
—¿Y Deu Nostre Senyor nos fá neixe a tots?

—A tots enterament.
Lo nen després de reflexionar un moment:
—¡Mare de Deu, y qué deu cansarsel!...

Lo següent es traduït de un periódich francés:
«Dos burgesos de París, passejantse, veuen passar
una tramvia de vapor.

—Mira aquí, diu un d' ells: la má de Bismarck, com
en tot.

—¿Cóm s' enten?...
—Ja veurás com aviat s' aplicarán aquestas loco-
motoras a tota classe de carruatjes... ¿Y entens? ¿Qué
varem menjar durant lo siti? Caballs. Vet'aquí que si
'ls prussians tornessin, are no podriam mantenirnos, a
méns de menjar... locomotoras.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Una dona *dos-tercera*
que crech que 's diu *Prima-quart*,
menjant *tot*, sentats a un era,
aquest consell me vá dar:
—No 't fassas may ab sotanas
ni ab gent de semblant sentit,
pues ells sols buscan *tres-quarta*
per mantení 'l seu partit;
y 'ls que 's deixan facilment

conquistá, ab las sèvas manyas
los fan servir d' instrument
per defensar sas campanyas.

PEPET SIMPÁTICH.

II.

Menjá per animal es
primera-terça-segona
y l' altra día una dona
duya la mitxa al *hu-tres*.
Dos es nota musical
y un aucell es mon *total*.

RAMON ROMAN.

MUDANSA.

Diu aquell senyor d' allá
que l' hi fassin *tot* ab a,
perque porta y aixó ho sè
molt *total* escrit ab e,
que diu que porta a n' allí
a n' aquell *total* ab i.

SIR BYRON.

PREGUNTA-CÀLCUL ARITMÉTICH

¿Hi há algun número que tinga $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{3}$ $\frac{1}{4}$ $\frac{1}{5}$ $\frac{1}{6}$ $\frac{1}{7}$ $\frac{1}{8}$ $\frac{1}{9}$
 $\frac{1}{10}$ tot exacte?

SACCHETTI.

TRENCA-CLOSCAS.

DONAM PORC.

Formar ab aquestas lletres lo nom d' una població cata-
lana, en la qual lo porch es molt sabrós.

J. MALGRAT Y FELIU.

CONVERSA.

—Tomás, ¿Ja no fás de sastre?...
—No, me 'n yaig anar.
—¿Y no hi tornarás més?
—Treballar sense guanyar, que ho fassa qui vulga.
—¿Y donchs ara qué fás?
—Estudio.
—¿Per qué?
—Entre tots dos ho havém dit.

UN EUROPEO.

ROMBO.

.....
.....
.....
.....

Primera ratlla horisontal y vertical, una lletra.—Segona,
membre del cos humá.—3.ª, nom propi.—4.ª, Tots ne te-
nín.—5.ª, una lletra.

PEP TROMPET.

GEROGLÍFICH.

ALA
TILA
daya
T
ILI

TERESETA PETONS.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—*Ca-ra-met-lo*.
- ID. 2.ª—*A-mil-car*.
- MUDANSA.—*Tana-Tena-Tina-Tona-Tuna*.
- QUADRAT NUMÉRIC.—

8	7	6	5	4
7	8	5	4	6
6	5	4	7	8
4	6	7	8	5
5	4	8	6	7
- TRENCA-CLOSCAS.—*Calaf*.
- CONVERSA.—*Calderé*.
- LOGOGRIFO-NUMERIC.—*Isabel*.
- GEROGLÍFICH.—*Per los segons pisos dos pichs*.

ANUNCI.

PETONS Y PESSICHS.

COLECCIÓN DE POESÍAS SATÍRICAS Y FESTIVAS
per C. GUMA.

Obra dedicada als lectors de LA CAMPANA DE GRACIA.
Forma un elegant tomo d' unas 100 planas en octau,
esmeradament imprés sobre paper superior.

Preu: CUATRE RALS.

Se ven en la llibrería de Lopez, Rambla del Mitj, 20,
y demés principals llibrerías.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

CORPUS FUSIONISTI

Satisfaccions de D. Francisco.